

MAGISTER NAVIS NARGILEHENSIS

Wat maakt een zeiler? Of nee, beter nog : wat is nodig om een Nargilehaanse zeiler te maken? Deze vraag werd tijdens een recent symposium met de titel "Buitenzintuigelijke waarnemingen en het gebruik van wanten; een blik op de toekomst van een uitstervende soort" op overtreffende wijze beantwoord met de bijdrage van prof. von Smallhausen. Van de rede van deze eminente gerontoloog treft u een ingekorte weergave aan :

Allereerst dient te worden vastgesteld, dat het onderwerp van deze causerie slechts bij hoge uitzondering in het wild kan worden waargenomen. Verworden produkten van langdurige inteelt maken weliswaar aanspraak op de titel, doch uitwassen als 'ongereefd tuig', 'Boreas' e.d. kunnen als quantité négligable worden veronachtzaamd. De gunstigste tijd ter observatie van een Nargilehaans zeiler kenmerkt zich door snelle opeenvolging van weertypes, die tussen aankondiging en realisatie nauwelijks een causaal verband vertonen, een verstoord dag-nacht-ritme en een stilstaande kalender, terwijl het elementaire tijdsbesef tot het animale niveau van eten en drinken is teruggebracht.

De soort Magister Navis Nargilehensis blijkt te zijn opgedeeld in twee rassen, kortweg aangeduid met MNN-softus en MNN-ferrus. Een beschouwing van beide rassen zal verschillen en overeenkomsten aan de dag brengen.

Het ferro/ferri-ras kenmerkt zich door een 'man-van-staal'-gedrag. Hij staat laat op, verorbert een reusachtige hoeveelheid gedenatureerde eiwitten, produceert antipe ristaltische geluiden op orkaanniveau en zeilt de gehele dag tegen weer en wind (sic!). Zijn kledij is nonchalant (beschaafd voor: zoi), meestal felgekleurd(in een ver verleden), zit makkelijk en kan dag en nacht worden gedragen(en wordt dat ook). Hij heeft indrukwekkende graafwerktuigen en een lichtgeblakerd uiterlijk. Zijn taalgebruik getuigt van een blanke pit, maar meer nog van de ruwe bolster. De uitdrukkingwijze is uiterst eenzijdig, doch dit valt niet op aangezien ook het gespreksonderwerp beperkt blijkt te zijn. Het spreken over malaria hoort tot de uitzonderingen en is geen lang leven beschoren. In Nargilehaanse kringen komt dit ras als terroriserende minderheid veelvuldig voor en het is gebruik deze soort aan te duiden met de term: "BIKKELS".

De andere variant is veel kleuriger. Dit uit zich direct bij aankomst in Frisia. De zogenaamde "WATJES" komen later aan, schudden diverse door weer, wind en werk gegroefde handen en informeren terloops naar gezondheid, bier en nieuwtjes. Vervolgens zijn zij in het geheel niet doordrongen van het feit, dat wind op kan geraken: een feit, dat de bikkels schijnbaar uit ervaring kennen, getuige hun veelvuldige opmerkingen dienaangaande. Watjesgedrag kenmerkt zich door ingehoudenheid. Zij staan minder laat op, produceren geen verteringsgeluiden en nuttigen op smakvolle wijze een ontbijtje op een nabijgelegen terras. Hun kennis van eet- en drinketablisementen is schier onuitputtelijk en zij mogen er ook terugkomen. Hun kledij is eveneens van het gemakkelijke soort, doch is uitgebreider. Zo treffen wij bij de watjes het gebruik van 'gebrede jatten' aan, benevens handcrèmes, beschermingsfactoren en dergelijke. Hun conversatie is beschaafd en veelzijdig, hun kennis vrijwel onbegrensd en zij zien in elke waarneming een scala van gespreksonderwerpen opdoemen. Ook in de eetgewoonten onderscheidt zich het watje van de bikkels, zeker als het de ondersoort 'Dekawatje' be-